

Από τον Αλέξανδρο Στεφανόπουλο

Mπροστά σε μια κατακερματισμένη ελληνική κοινότητα, τουλάχιστον σε επίπεδο εκπροσώπησης και όσους εξ εκείνων που αυτοπτιλοφορούνται ή αυτοπροσδιορίζονται ως «πηγεσία», βρέθηκε ο νέος Έλληνας ΥΠ. Εξωτερικών, Νίκολαος Κοτζιάς, ο οποίος επισκέφθηκε επίσημα την πρωτεύουσα Ουάσιγκτον από την 20 Απριλίου 2015 και εν συνεχείᾳ την Νέα Υόρκη. Περισσότερες από 100 οργανώσεις - σφραγίδα, ολιγομελείς οικογενειακοί ή προσωπικοί σύλλογοι - φάντασμα που εμφανίζονται πίσω από ένα Site (πότε ενεργό και πότε ανενεργό) διεκδικούν τον τίτλο της πηγέτιδας οργάνωσης στις ΗΠΑ εδώ και μια 20ετία.

Ειδικότερα, ο κ. Κοτζιάς βρέθηκε αντιμέτωπος με το οξύτατο πρόβλημα έλλειψης ισχυρής πολιτικής πηγεσίας. Πρόβλημα που άρχισε να γίνεται οξύτερο μετά την αιφνιδιαστική παραίτηση το 1995- του αιδίμου ισχυρού της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Αρχιεπισκοπής Αμερικής Βορείου και Νοτίου Αμερικής, μακαριστού γέροντος Κυρού Ιακώβου, καθώς οι ελληνικές κοινότητες βυθίστηκαν σε εσω-

Σπυρόπουλο για μια σειρά έκνομων και παράνομων ενεργειών και είχε αυτοδιαλυθεί από το 2009. Όπως αντίστοιχα γνωστή είναι και η πολυετής περιπέτεια του επίσης γραφικού πια ελληνοαμερικανικού εθνικού συμβουλίου το οποίο απαρτίζουν παράνομα και χωρίς ολοκληρωμένες δημοκρατικές διαδικασίες ο νυν πρόεδρος του, Παύλος Κοτρώτοις, δεξί χέρι πρόσφατα αποβιώσαντα Θ. Σπυρόπουλου, το οποίο πια ουσιαστικά έχει πάψει να υφίσταται αφού οι πάντες αμφισβητούν την νομιμότητα των διαδικασιών ύπαρξης του.

Μια Κοινότητα ακέφαλη πολιτικά καθώς ως γνωστόν, δεν νοείται κανενός είδους πηγεσία και πρωτοκαθεδρία σε καμία κοινότητα, χωρίς ουδείς εξ οών διεκδικούν το χρίσμα του πηγέτη της Ελληνικής κοινότητας δεν έχει προέλθει μέσα από διασυλλογικές και υπεύθυνες δημοκρατικές διαδικασίες. Όλοι όσοι περιφέρονται ως πηγέτες χωρίς να έχουν εκλεγεί ειδικά για να εκπροσωπούν την διπλή κοινότητα Ελλήνων και Κυπρίων από κάποιο διασυλλογικό ή πολύ περισσότερο απευθείας όργανο που να αντιπροσωπεύει την λαϊκή βάση είτε της Ελληνικής, είτε της Κυπριακής Κοινότητας. Η ελληνική πολιτική πηγεσία, δηλαδή ο Πρωθυπουρ-

φοράς μετά από 200 έτη συνεχούς παρουσίας Ελληνισμού στην Γη του Κολόμβου σταδιακά έχουν αρχίσει να υποχωρούν μπροστά στο χωνευτήρι της παγκοσμιοποίησης και του αφελλνισμού.

Προβλήματα που έγκαιρα διείδε ο μεγάλος οραματιστής της Ομογένειας, Δημήτρης Δημητρίου, μετά από 30 και πλέον χρόνια ενεργούς ενασχόλησης με τα κοινά μέσα από την Ομοσπονδία Ελληνικών Σωματείων Νέας Υόρκης γι' αυτό και τον Δεκέμβριο του 2006 εισηγήθηκε στο τότε στο Διοικητικό Συμβούλιο του οργανισμού την διοργάνωση το 2007 του πρώτου μεγάλου συνεδρίου, με γενικό υπέρ τίτλο «Ο Ελληνισμός της Αμερικής τον 21ο αιώνα» και με πέντε διαφορετικές ενότητες για την επίσημη καταγραφή και κωδικοποίηση τους, αλλά και για την κατάθεση προτάσεων αντιμετώπισης τους. Μια διοργάνωση που τίμησαν με την συμμετοχή και ενεργό παρουσία τους κορυφαίοι Έλληνες επιστήμονες από όλο τον κόσμο είτε συμμετέχοντας στην επιστημονική επιτροπή είτε με τις εισηγήσεις τους που εν τω μεταξύ είχαν αποστείλει. Μια μεγάλη διοργάνωση που επικύρωσαν για πρώτη φορά με θερμά μπνύματα τους οι τότε πρόεδροι της Ελληνικής και Κυπριακής Δημοκρατίας

Ποια ομογένεια συνάντησε στις ΗΠΑ ο Νίκος Κοτζιάς

τερική περιδίνωση και αυτοαπομόνωση γεμάτη εντάσεις. Δικασμούς. Κατακερματισμό. Πολιτική και προσωπική απόπτωση των προσώπων που στελεχώνουν κεντρικούς ακόμα υπαρκτούς οργανισμούς και με πολύ σοβαρή έλλειψη ικανού προσωπικού να πηγηθεί έστω και δευτεροβάθμιων εθνικοτοπικών ομοσπονδιών. Πόσο μάλλον τριτοβάθμιων οργανισμών όπως φιλοδοξούσε να είναι το ΣΑΕ ή το Ελληνο-Αμερικανικό Εθνικό συμβούλιο όταν αυτό ιδρύθηκε στις αρχές της 10ετίας του 1990.

Η «πηγεσία» των ελληνικών κοινοτήτων στις ΗΠΑ, που οποία για κάθε πολιτεία διαφέρει και πια δεν αναγνωρίζει την άλλη, δεν έχει κανένα απολύτως ρόλο πλην της ΠΣΕΚΑ και της Αμερικανο-Κυπριακής Ομοσπονδίας οι οποίες λειτουργούν με ενότητα και ομοψυχία από ιδρύσεως τους χάρη στους χαρισματικούς πηγέτες τους Φ. Κρίστοφερ, Πανίκο Παπανικολάου, και Τάσσο Ζαμπά. Άνδρες με σύνεση, σοβαρότητα υπευθυνότητα και διάκριση οι οποίοι και εναλλάσσονται ομαλά στις πηγεσίες των οργανώσεων τους τα τελευταία 20 έτη. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο, για την αμιγώς Ελληνική Ελληνόφωνη και Αμερικανόφωνη ελληνικής καταγωγής κοινότητα που οποία είναι πολυδιασπασμένη εδώ και μια 20ετία τουλάχιστον. Αυτό τουλάχιστον καταδεικνύουν τα γεγονότα και πιο ιστορία.

Μια ιστορία γεμάτη εντάσεις, διενέξεις, αλλά και δικασμούς για την πρωτοκαθεδρία μεταξύ των φορέων. Είναι γνωστή πιο πολυετής διαμάχη μεταξύ των Ανδρέα Αθηνές και Χρήστου Τομαρά που πηγούνταν του ΣΑΕ για μια 15ετία, με τον Θεόδωρο Σπυρόπουλο ως προέδρου του Ελληνο-Αμερικανικού Εθνικού Συμβουλίου μέχρι τη στιγμή που παράνομα με νοθεία στην εκλογική διαδικασία του 2006 ανέλαβε την προεδρεία του ΣΑΕ Αμερικής το οποίο και τυπικά επί των ημερών του ή μεγάλη πλειοψηφία των μελών του Δ.Σ. είχε καταγγείλει τον Θ.

γός οι αρμόδιοι και συναρμόδιοι υπουργοί, δεν έχουν ακόμα αποφασίσει αν θα υλοποιήσουν τον νέο νόμο για τη λειτουργία του πάλαι ποτέ ΣΑΕ ή θα αντικαταστήσουν ολόκληρη την διαδικασία ή θα την παγώσουν εντελώς εις το διπνεκές...

Ο Υπουργός Εξωτερικών Νίκος Κοτζιάς άκουσε και κατέγραψε τα αιτήματα της οργανωμένης και μη ομογένειας των ΗΠΑ και με την επιτροφή του, αφού πρώτα ολοκληρώσει ένα πρώτο κύκλο επαφών με εκπροσώπους της Ελληνικής ανά τον κόσμο διασποράς ανάλογα θα πράξει. Είτε θα αναβαθμίσει και θα επανασυστήσει, από μπδενική βάση πάνω σε διαφορετικές προτεραιότητες και δομημένη ιεράρχηση των υπαρκτών και πραγματικών προβλημάτων την Γενική Γραμματεία Απόδημου Ελληνισμού και θα προχωρήσει στον επανασχεδιασμό συνολικά των σχέσεων ελληνικής διασποράς με την ελληνική κυβέρνηση, είτε θα αφήσει ως έχει βαλτωμένη και παγωμένη κάθε διαδικασία πρόσδου ως προς την ίδρυση νέου συντονιστικού, αλλά μη εξαρτώμενου οικονομικά από την Ελλάδα φορέα (ανεξαρτήτως πως θα ονομαστεί το πρόστιμο παρόν ονομαζόμενο ΣΑΕ), αν διαπιστώσει αδιέξοδο, λόγω του πολυκερματισμού και της πολυδιάσπασης φορέων και οργανώσεων, αλλά και ολόκληρων κοινοτήτων (όπως για χρόνια είχε συμβεί με την Αυστραλία). Ιδωμεν.

Τα προβλήματα των ελληνικών κοινοτήτων των ΗΠΑ είναι πολλά και δυσεπίληπτα εδώ και δυο τουλάχιστον δεκαετίες με εντονότερο αυτό της έλλειψης εκλεγμένης νόμιμα και δημοκρατικά πολιτικής πηγεσίας από το σύνολο της λαϊκής βάσης του Ελληνισμού της Αμερικής. Ενός ελληνισμού που σταδιακά μοιάζει να αφανίζεται, αφού η Ελληνική γλώσσα που μαζί με την θρησκευτική του ταυτότητα τα ήθη και τα έθιμα που τον ακολουθούν ήταν ο συνεκτικός κρίκος, αλλά στο μεταξύ προϊόντος και του χρόνου, της κόπωσης και της διαχρονικής

Κάρολος Παπούλιας και Τάσσος Παπαδόπουλος όπως και κορυφαίοι επιστήμονες όλων των επιστημών.

Ένα συνέδριο το οποίο ενώ αποδεδειγμένα η λαϊκή βάση το ήθελε όπως φάνηκε και από τις αιτίες συμμετοχής σε όλες τις ενότητες, εν τούτοις αντιτάχθηκαν σε αυτή την διοργάνωση και εναντιώθηκαν πρωτίστως αλλά υπογείως η ίδια η Ιερά Αρχιεπισκοπή, προσωπικές φατρίες και μικροσυμφέροντα. Κυριάρχησαν οι σκοπιμότητες και πιο ιδιοτέλεια. Η δολιότητα και ο φατριασμός. Οι ομάδες και ομαδούλες. Οι ίντριγκες και οι δολοπλοκίες. Και εν τέλει ο διαχωρισμός και ο τεχνητός έντονος δικασμός, όπως μαρτυρούν τα κείμενα και πιο μυστική αλληλογραφία μεταξύ φορέων και στελεχών της Ομοσπονδίας.

Μια διοργάνωση που φαίνεται να απείλησε πολύ σοβαρά όχι μόνο την καθεστηκία τάξη πρεμία και ασφάλεια των λιμναζόντων υδάτων, αλλά το ίδιο σαθρό πολιτικά ανυπόστατο νόθο και μη νόμιμα εκλεγμένο σύστημα που έχει εν τω μεταξύ εγκαθιδρυθεί και αυτοχρισθεί ως πηγεσία της ομογένειας και των ελληνικών κοινοτήτων στις ΗΠΑ.

Πάντως, προς το παρόν, ο μόνος σοβαρός υπεύθυνος, με συνέπεια και συνέχεια και πράγματι οργανωμένος φορέας (σε επίπεδο ενοριών άρα και συγκροτημένων κοινοτήτων γύρω από την ενορία), που μπορεί να συνομιλεί για τα επί μέρους προβλήματα της Ελληνικής Κοινότητας - η εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση είναι οι κατά τόπους ιερές αυτόνομες και αυτοδιοίκητες Μητροπόλεις, οι οποίες με τη σειρά τους υπάγονται στην πνευματική και διοικητική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρ